

NUMERO 1

FEBRER DE 1997

CAMÍ NOU

la revista

Editorial

Benvolguts lectors de la nostra/vostra revista. Hem aconseguit publicar aquest segon número en el temps que ens havíem proposat. Aquesta nova edició presenta un nombre més elevat d'articles, sobre el nostre poble, que l'anterior. Això és degut a les contestacions que hem obtingut als escrits del primer exemplar o a les observacions que la gent del poble ens ha fet sobre temes diversos.

CAMÍ NOU ha rebut una forta acceptació per part dels benicassuts. La revista s'ha llegit molt. Tant que s'ha arribat a la discussió sobre dos articles en particular.

Convidem a tots a escriure sobre qualsevol tema que considereu oportú esmentar. Des d'aquells que afecten als joves fins els que estiguen relacionats amb els no tan joves.

També ens agradaria però, recordar-vos que qualsevol article pot ser rebutjat per aquell que es sentisca al·ludit o que tinga una opinió contrària.

El consell de redacció de CAMÍ NOU vol deixar clar dues coses.

Que tant l'encarregada del Casal Jove com qualsevol membre del mateix ~~no~~ tenen cap mena de responsabilitat ni relació amb els articles publicats amb aquesta revista.

Finalment acomiadar-nos amb un article de la Constitució que pareix ser se li ha oblidat a certes persones del poble:

1. Es reconeixen i protegeixen els drets:

a) A expressar i difondre lliurement els pensaments, idees i opinions mitjançant la paraula, l'escrit o qualsevol altre mitjà de comunicació.

b) A la producció i creació literària, artística, científica i tècnica.

c) A la llibertat de càtedra.

d) A transmetre i rebre lliurement informació certa per qualsevol mitjà de difusió. La llei regularà el dret a la clàusula de consciència i al secret professional en l'exercici d'aquestes llibertats.

2. L'exercici d'aquests drets no podrà restringir-se mitjançant cap tipus de censura prèvia.

3. La llei regularà l'organització i el control parlamentari dels mitjans de comunicació social depenents de l'estat o qualsevol ens públic i garantirà l'accés a aquests mitjans dels grups socials i polítics significatius, respectant el pluralisme de la societat i de les diverses llengües de l'estat espanyol.

4. Aquestes llibertats tenen el seu límit en el respecte als drets reconeguts en aquest Títol, en els preceptes de les lleis que el desenvolupen i, especialment, en el dret a l'honor, a la intimitat, a la imatge i a la protecció de la joventut i de la infància.

5. Només podrà acordar-se el segrest de publicacions, grabacions i altres mitjans d'informació en virtut de resolució judicial.

Consell de Redacció:

Dani Rovira, Eduard Soliva, Rafa Julve, Juan Carlos Ocaña, José Enrique Mas, Òscar Martí, Xavi Tàrraga.

Col·laboracions:

Arantxa Rius, J. Ignacio Dolado, Xènius, Estela Marqués, C.M.M., Francisco Fuster, Manolo Marqués, Antonio Alapont (El surio), Hèctor L. Salvador, Miguel Sanchís Valero, C.D. Benicàsim, etc...

Agraïments:

Casa de Joventut "QUELCOM", Beatriu García.

Aquesta publicació és plural. Cadascú es fa responsable de les seues opinions, quan escriu en ella. CAMÍ NOU no té opinió i quan la té aquesta és reservada.

“NOSOTROS TRABAJAMOS, NO NOS PROMOCIONAMOS”

Francisco Moliner, regidor d'urbanisme, ha presentat en el B.I.M. un article on parla de tot allò que el seu departament ha fet durant aquest any i mig en el poder. El que escriu en aquest article no pareix ajustar-se a la realitat a més d'estar ple de contradiccions. La primera d'aquestes apareix tot just començar concretament en la línia 2, quan abans de fer un balanç del que ha aconseguit, diu que encara és prompte per veure els resultats de la seua gestió.

Aquesta contradicció primera no és de les més fortes que el senyor Moliner ens brinda en un article que no té desperdici, ja que tot l'escrit està ple d'afirmacions que la veritat, són molt difícils de creure. Ficarem alguns exemples, a les línies 6 i 7 aquest senyor afirma que la seua regidoria ha estat treballant “desde el diálogo con todas las partes”, seria ideal que especificara quines parts són, ja que pel que respecta a la gent del poble, nosaltres apostem a que més de la meitat dels que vivim ací, el nom de Francisco Moliner no li sona ni de lluny. Això per tant, demostra que no ha hagut un major protagonisme dels ciutadans, tal i com afirma a la línia 38. Els benicassuts han estat totalment apartats de qualsevol decisió presa per un home que ni tan sols l'hem vist passetjar pel poble. “Los logros tan espectaculares” que s'han aconseguit potser siguin tan espectaculars que de tan grans que són ningú els puga veure.

L'article en qüestió també fa referència a inversions com la del Carril-bici, quan tothom sap que aquest ja estava construït abans de les anteriors el.lecciones, el que ha fet aquesta corporació municipal ha sigut remodelar-lo no construïr-lo senyor Moliner!!.

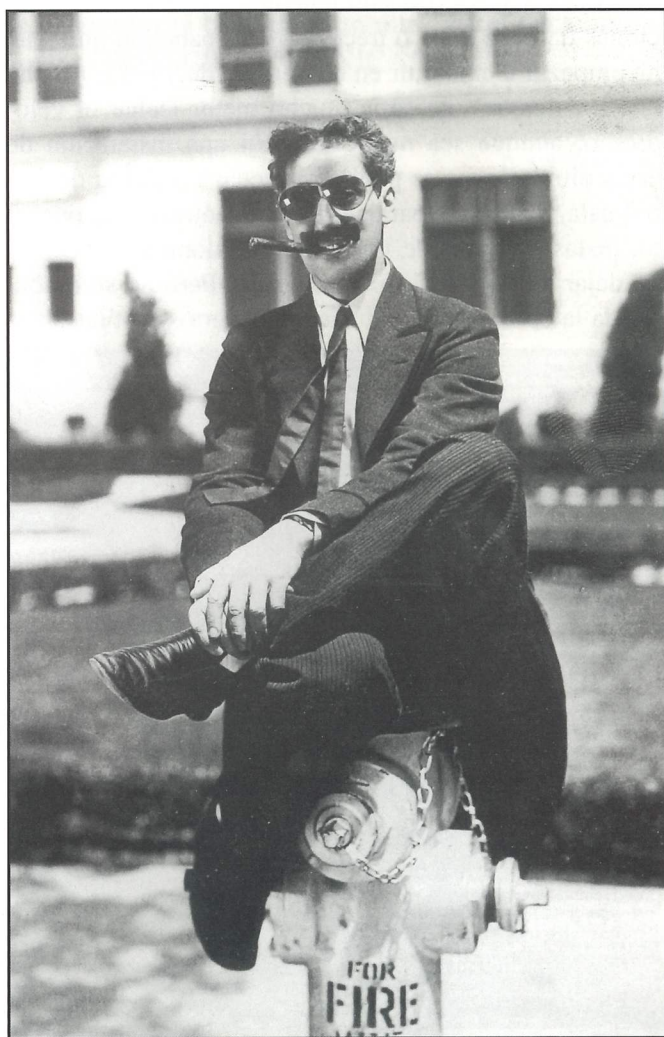
Les subvencions que aquest personatge diu que han aconseguit no assomen per cap lloc. Encara direm més, hi han algunes, com la destinada a la construcció d'un pavelló poliesportiu de les que no s'han tornat a parlar més.

El suposat avanç de la qualitat de vida dels ciutadans al que fa referència l'article s'estarà donant molt poc a poc, ja que la gran majoria dels que vivim en aquest poble no hem notat una gran diferència des de fa quatre anys. Almenys pel que

respecta a la gent que no forme part del grup de govern. Els nivells de neteja dels carrers han presentat, almenys aquest estiu, una realitat totalment diferent a la que és refereix el senyor Moliner. I si no ho veu així nosaltres l'acompanyem, per si es perd, a que es done una volta pel poble. Sí, allò que hi ha baixant de l'ajuntament!.

La contradicció més graciosa que fa el nostre protagonista és aquella que diu que “nosotros trabajamos, no nos promocionamos”. Senyor Moliner!, si no es promociona, que és el que ha fet durant tot l'article?. Possiblement siga propaganda que per al cas és el mateix.

Josep Lluís López Cernicano

¿ QUE HA HECHO EL AYUNTAMIENTO ?

No cabe duda de que BENICÀSSIM en estos años, ha dado un paso de gigante en materia cultural, debido a que el ayuntamiento ha hecho un gran esfuerzo para que en el pueblo se puedan realizar acontecimientos como el concierto internacional de rock ó que el certamen de guitarra Francisco Tàrraga se valore a nivel mundial como uno de los mejores. Está desarrollando también un sin fin de actividades en el auditorio y su entorno, como teatro, cine, coloquios, charlas, conciertos, etc.

Pues bien ésto se ha podido llevar a cabo gracias a una buena política y a unas buenas instalaciones como son la casa de cultura y el auditorio. Pero yo ahora me pregunto: ¿qué ha hecho el ayuntamiento en materia deportiva?. Algunos contestarán :

Hemos "acondicionado" los campos del Mas dels Frares o hemos intentado sacar cespèd del patatal "del Municipal".

Yo contesto, -no han hecho nada.

En BENICÀSSIM aún tenemos las mismas instalaciones de hace doce o trece años. El pabellón que iban ha empezar a construir en noviembre de 1995... ¿dónde está?. Además, ¿no sería mucho mejor techar el velódromo, aunque sea más caro?. En una instalación de estas dimensiones se podrían adecuar : 3 pistas de fútbol-sala, 3 canchas paralelas y una central de baloncesto, pistas de tenis, de voleibol, de balonmano, además de dejar en uso la pista de ciclismo. Pero no sólo aquí queda la cosa, se podrían hacer conciertos, mítines, bai-

les y otras actividades en época de fiestas patronales.

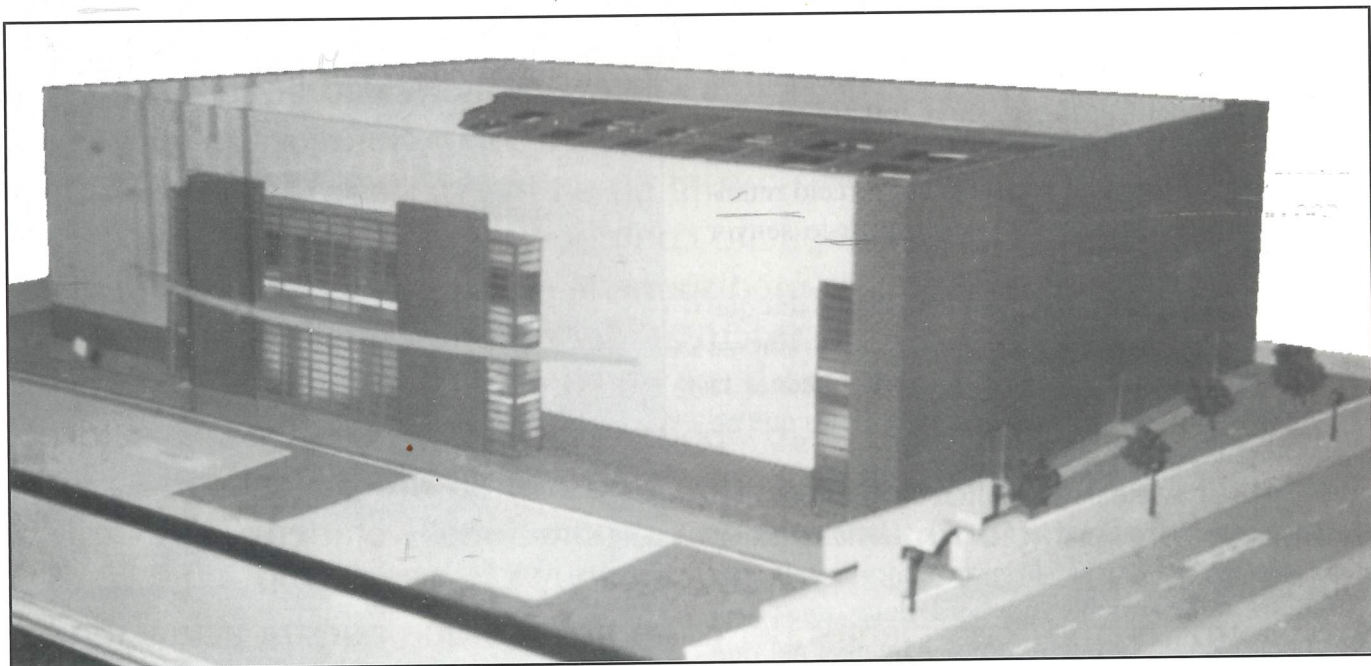
Como el polideportivo carece de instalaciones del tipo: piscina cubierta, squas, gimnasio, sauna y el mencionado pabellón, no ofrece ningún aliciente para que los vecinos del pueblo quieran formar parte de un club y pagar una cuota de socio para uso y disfrute de las precarias instalaciones que hoy en día tenemos. (Que bien vendría en invierno unos cursillos de natación, para relajarnos del stress del trabajo y del estudio).

Tampoco querría olvidarme de comentar que las pistas de tenis están siempre ocupadas por un club privado, que hace uso particular de un polideportivo que es municipal y, por tanto, de los ciudadanos de BENICÀSSIM.

Para terminar quiero recordar que alquilar la pista de baloncesto o futbito cuesta 1500 ptas. una hora, indiferentemente de que seas vecino del pueblo como que seas de fuera de BENICÀSSIM.

Espero que las opiniones de muchos jóvenes de BENICÀSSIM se vean reflejadas en este texto y que sirva ésto, para motivar al ayuntamiento a llevar a cabo un nuevo proyecto para y por el deporte, porque no olvidemos que una buena educación deportiva es fundamental para el desarrollo y la condición de las personas y sobre todo de los jóvenes.

Ignacio Dolado Biurrun.

P.P. JA, JA RADIO JOVE, ON ESTÀ?

Per desgràcia, una de les tradicions més arrelades dels pobles valencians és destruïr les bones idees i iniciatives que els grups no governants plantejen als que tenen el poder. Gràcies a aquesta activitat els joves de BENICÀSSIM han perdut el més interessant dels seus mitjans d'expressió: RÀDIO JOVE BENICÀSSIM.

En els darrers anys, un grup d'antics components de la desafortunada emissora van estar lluitant perquè el material fóra reemplaçat per d'altre, diguem-ho així, més propi del segle XX. Però aquesta lluita es va veure complicada per la denúncia d'una de les grans cadenes capitalistes "d'informació" donada l'evident competència que suposava Ràdio Jove per als ingressos milionaris de la denunciante. El cert és que en aquest món d'ara, tot funciona a base de papers cunyats, d'aquesta forma alguns dels components de Ràdio Jove, es varen atrevir a demanar la legalització d'aquesta amb la sorpresa del descobriment d'una llei que només permet als ajuntaments tindre una llicència municipal de ràdio. Aquesta llei demostra que el control dels mitjans d'informació està dins del sac i ben lligat i que és evident que no interessa que algunes veus criden massa fort i que d'altres ni tan sols puguin cridar.

Però això és un mal menor donat que BENICÀSSIM no tenia cap emissora legalitzada municipal i Ràdio Jove era l'únic projecte en marxa, així el problema major era la notòria suma de diners que feia falta per tirar endavant el projecte, 1.500.000 de pessetes era una xifra massa alta per un ajuntament que té de pressupost quasi 2.500 milions de pessetes, que poden fer uns joves amb tants diners!. El cert és que la xifra superava de bon tros el pressupost anual de joventut, perquè vos adoneu del cas que rebem els joves per aquestos indrets.

Però això no era tot!, en

aquells moments la continuitat de Ràdio Jove era tan sols qüestió de carisma i una de les sol·lucions estava en la Casa de Joventut "Quelcom" i la seua imatge seriosa davant d'un ajuntament escèptic. I a la fi arribà el colp final: una emissora privada que tenia la seu en BENICÀSSIM, donat que la seua empresa no li renovava el contracte, van voler apropiarse de la llicència i amb el silenci còmplice i la passivitat que demostrà la corporació municipal van aconseguir el que una gran part dels joves havien estat demanant des de feia anys: l'obtenció de la llicència. D'aquesta manera ens han fet perdre completament una de les nostres esperances d'aconseguir que un dels mitjans més unificador dels joves del poble torne a funcionar.

L'assumpte encara no ha acabat però el cert és que no ens rendirem mai, ni tan sols davant els diners ni els favoritismes d'alguns grups. I si no ho aconseguim ja buscarem un altre mitjà per combatre-los: POTSER T.V. BENICÀSSIM?.

Xènius

ENAJENACIÓN ETÍLICA

Alcé los pesados parpados sobre mis ojos. Reinaba la oscuridad, la oscuridad más absoluta. No acertaba a percibir muy bien la situación a pesar de haber recobrado mis facultades visuales. La ausencia de rayos de luz era total.

Sentí en mis extremidades el hormigueo posterior a un largo periodo de inactividad. Noté una fuerte presión sobre la sién y parecía que el hueso frontal fuera a desquebrajarse, vertiendo al exterior toda la masa encefálica. Intenté articular sonido alguno, pero en la tentativa mi lengua se aferró al paladar como el retoño a la teta de su madre.

El silencio sepulcral, aliado de las sombras, se rompió con un sonido similar al de jilgueros cantando. Un ténue resplandor apareció al lado izquierdo de mi dolorido cuerpo. Supe entonces próximo el momento de rendir cuentas, de encontrarme con la felicidad ansiada.

Desde las entrañas de la tierra retumbó un grito desgarrador y lo hermoso del momento se desmoronó. Pareciome precipitarme al vacío y se me ocurrió que tal vez el destino para mi reservado no era precisamente el de paraísos celestiales sino el de tristes y sombríos páramos. Con tales pensamientos, sudores fríos bañaron mi frente, temblores convulsos sacudieron mis carnes. La boca parecía empeñarse en expulsar todos los órganos internos. Un hilillo de babas resbaló comisura de labios abajo y la presión ejercida sobre mi cabeza alcanzó su último extremo.

Entre tanto desasosiego entreoí chirridos de máquinas infernales, seguramente instrumentos dedicados a las más terribles infamias. ¡OH DIOS! ¿qué zumbido sobrehumano era ese?. Provenía del lado opuesto donde momentos antes había descubierto el fosfórico fulgor.

No abandoné el sueño porque estaba bien despierto pero recobré la memoria. Moví el brazo derecho no sin cierta dificultad y torpemente presioné el botón del radio-despertador. Cesó el impertinente pitido.

Aún no era momento de expiar culpas. Simplemente había amanecido, filtrándose através de las rendijas de la persiana los primeros rayos del sol. Circulaban ya algunos vehículos por el asfalto, confundidos en mis delirios con engendros mecánicos. Las voces de los colegiales causaban la huida de los pájaros, interrumpiendo así su jolgorio vespertino.

Recordé entonces como me arrastré hasta el catre la noche anterior, harto de ese jarabe maldito por las mujeres y bendito por los hombres deseosos de olvidar. Olvidar las terribles dudas que asaltan mi mente, olvidar fantasmas de pasado, y sobre todo olvidarte a ti. Tú! maldita imagen ¡, proyectada en cualquier objeto sobre el cuál deposité la vista. Tocada por las suaves exhalaciones de la luna. Bendecida con sus mejores favores. Otorgándote una piel

blanca, como ella misma en plenitud, y unos ojos de un verde profundo rebosantes de vida. Transparencia en conjunto, de un espíritu puro, ideado para amar, sin límites; amar el aire, el agua, el silencio y la oscuridad; las delicadas flores, las abruptas montañas; los pensamientos oscuros y los corazones fríos. Mientras, incapaz yo de retener tus manos, manos que con sus traviesos juegos arrancaban miles de sensaciones, risas descontroladas y turbaban mis sentidos.

Recobrada enteramente la memoria, tomé conciencia de la rozón que me empujó la pasada noche, a apurar un vaso tras otro hasta completar un estado de embriaguez absoluto. Seguiré compadeciéndome, preguntándome ¿por qué este dolor no tiene cura?, ¿si las heridas físicas son remediabiles, en algunos casos dejando una mínima cicatriz, por qué las espirituales te rasgan durante casi una eternidad?, ¿cuál es la razón para continuar viviendo sin esperanza, ni ilusiones, ni proyectos para ser cumplidos?, ¿qué objetivo tiene la existencia como la conocemos?. Desconozco completamente la solución a estos dilemas, en nada me importan ya. Mi vida es afín a la de la estatua en el jardín botánico: fría, inerte, absorta en sus propias ideas, ausente de todo lo que entorno a ella sucede.

Caerá nuevamente la noche. Tornarán ha invadirme las ansias por evadirme. Buscaré una botella antes de que tu imagen pálida me visite. Apuraré un vaso tras otro hasta estar demasiado borracho para distinguir cielo y tierra. La gente evitará mirarme al pasar, y verán en mi el lado más miserable del ser humano; degradación. Yo desde mi pedestal de estatua prorrumpiré en fuertes carcajadas y veré en ellos el cinismo más cruel y la hipocresía más refinada de la sociedad. ¿En quién habitará mayor locura?.

Volveré seguramente a ofuscar me, confundiendo resaca con expiación final. Pero al final serán sólo delirios producto de las emanaciones del alcohol. Mientras tanto seguiré esperando el lento transcurrir del tiempo; reencontrándome con las vivencias pasadas; acostumbrándome a esperar sin razón alguna.

C.M.M.

L'AUTOBÚS UNIVERSITARI, FRACASSA

Al començament de l'actual curs acadèmic, el col·lectiu universitari de BENICÀSSIM va fer una demanda important a l'ajuntament. Es demanava un autobús que fera el trajecte BENICÀSSIM-UJI.

Aquesta petició no va ser cosa d'uns pocs. Al voltant de 60 persones van ser presents a la reunió que amb aquest motiu es va celebrar al saló d'actes de l'ajuntament. A causa de la insistència que va demostrar aquest grup el govern municipal es va comprometre a negociar amb MEDITERRÀNEO.

Després d'un tira i afliuxa de l'ajuntament i l'empresa es va aconseguir arribar a un acord i es van establir uns horaris. MEDITERRÀNEO feia efectiva la línia BENICÀSSIM-UJI durant un mes amb totes les despeses que açò suposava al seu càrrec. Després de transcorregut aquest mes i segons el que s'havia pactat, l'empresa decidiria mantindre o llevar l'autobús segons la seua rendibilitat. Arribat a aquest punt, és evident que l'autobús universitari depenia exclusivament de l'acceptació que tinguera entre els estudiants afectats.

També està clar que si 60 persones es van molestar en anar a una reunió és perquè hi ha un gran interès pel tema.

Doncs no, resulta que aquesta segona afirmació que faria qualsevol en un principi, és falsa.

L'autobús va començar a funcionar a principis del mes de novembre i des del primer dia el seu ús va ser mínim. Una mitjana d'apenes vint bitllets venuts per dia és tot l'èxit que va obtindre el (en

apariència almenys) desitjat autobús universitari. Com és lògic després d'haver transcorregut el temps raonable que havia marcat MEDITERRÀNEO van decidir suprimir aquest servei.

I jo em pregunte, açò com ha pogut passar?

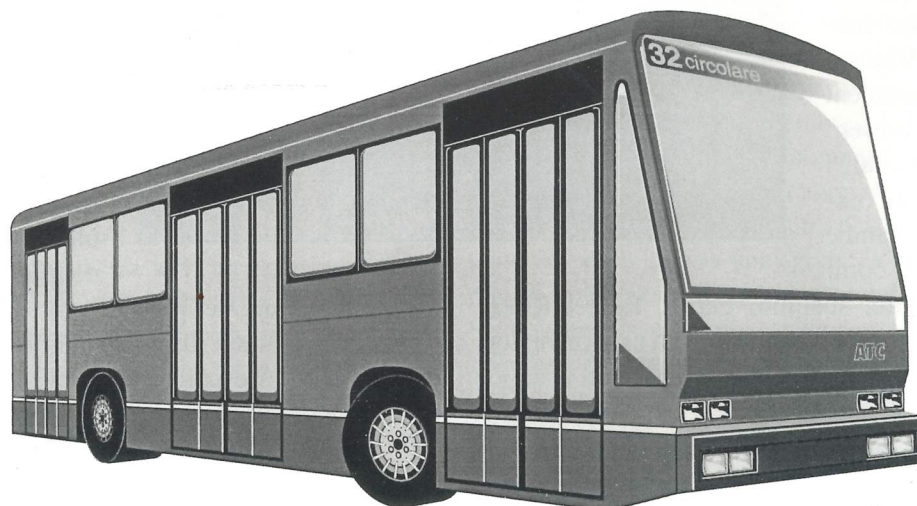
Els joves sempre ens queixem que no se'ns fa cas, que la nostra opinió no es té en compte. Si demostrem la poca serietat que han demostrat la majoria dels afectats en aquest cas és difícil que se'ns tinga en compte.

¿Què han fet la majoria de persones que al començament del curs exigien que se'ls facilitara un mitjà de transport efectiu per a poder arribar a temps a les classes?. És de suposar que cadascun d'aquests s'ha buscat la vida d'una altra manera.

Alguns (la majoria) han optat pel cotxe. El pare o la mare que el duu, els amics en els quals va a mitges, etc. Inclús n'hi ha qui agafava pel matí el tren per poder dormir un quart d'hora més.

Cadascú ha mirat el que més l'interessava en eixe moment. Companyerisme? el seu significat és desconegut per a aquestes persones.

A partir d'ara quan algú arribe tard a classe pel retard del tren o estiga dues hores per a anar de la universitat a casa, que no es queixe perquè no hi ha autobús. La queixa ha de ser contra el passotisme i l'egoisme de la gran majoria d'universitaris de BENICÀSSIM que estudien a la UJI.

DANI ROUÏRA

ELS PREMIS OCTUBRE '96

Una experiència inoblidable

Aquest any he tingut el plaer de poder assistir als Premis Octubre i concretament al Congrés de mitjans audiovisuals. En aquest congrés es van tractar qüestions que possiblement l'espectador habitual no es planteja quan està assegut davant d'aquest aparell quadrat del que es desprenen unes imatges. Tot i que el tema principal d'aquest congrés era si és possible aconseguir una televisió de qualitat i al mateix temps rendible, es van tractar temes com, d'una banda la influència de la política en la televisió (o assumptes prohibits, com ara personatges que estan en l'anomenada "llista negra", o també el tema de la llengua, i d'aquest últim cal dir que hi va ser un tema molt conflictiu) i per altra banda l'audiència: com captar-la, com pujar l'índex...

Malgrat que certament aquest congrés anava dirigit més cap als estudiants de periodisme o altres estudis més relacionats amb el món audiovisual, tant les ponències com els debats aportaven informació molt interessant per a qualsevol persona. I no cal oblidar que vaig estar davant de personatges famosos, cosa que a tots ens agrada, com entre d'altres: Enrique Nicanor (ex-director de TV2), Fina Brunet (presentadora de TV3), Àngels Barceló (també presentadora de TV3, en concret dels informatius), Josep Ramón Lluch (ex-presentador de Canal 9 del programa Carta Blanca, Àngel Casas (actualment treballa a la TV2 i presenta el programa "Tal cual" i Jordi Garcia Candau (ex-director de TV1). També van anar polítics com: Manuel Milán Mestre, Joaquim Ferrer, Rafael Ribó, Àngel Colom. Però per altra banda no van assistir-hi, tot i que estaven convidats, Ciprià Ciscar i Manuel Campo Vidal.

La veritat és que com ja he dit abans el congrés va estar molt bé, però realment el que crec que més recor-

daré és l'ambient que vaig tenir la sort de gaudir i les amistats que vaig fer. És molt difícil descriure, i sobretot per escrit, aquests dos elements. Malgrat això ho intentaré fer. Els desdjunis, els dinars i els sopars eren el marc ideal per a conèixer gent, intercanviar opinions i sobretot passar-ho bé. Cada nit després de sopar teníem alguna actuació; el primer dia hi va haver el concert de TRULLARS, el segon una obra de teatre a càrrec de IGUANA TEATRE amb l'obra "Twist & Txèkhov", i l'últim dia abans del sopar dels Premis Octubre vam anar a un altre concert, en aquest cas actuava el grup URBÀLIA RURANA+PRIMERA NOTA.

Bé i ara he de parlar del sopar, diguem-ne que era l'acte principal ja que era quan es lliuraven els premis. Aquest any van rebre els premis Josep Ballester (Premi

Vicent Andrés Estellés de poesia), Vicent Josep Escartí (Premi Andròmina de narrativa) i Alfred Bosch (Premi Joan Fuster d'assaig). L'ambient al sopar dels premis va ser una meravella; tots vam gaudir d'un menjar excel·lent (com així també de la beguda), tots vam ballar fins el menys ballador i no cal oblidar que l'espectacle que va estar organitzat entre d'altres per la Fundació Ausiàs March a la Fira de Mostres, va ser d'una qualitat màxima: Rosanna Pastor com a presentadora, Manu Dibango, OBRINT PAS entre d'altres hi van participar.

Per a finalitzar m'agradaria dir que aquest esdeveniment no es coneix el que deuria però la veritat és

que no sé la raó, perquè realment van ser per a mi uns dies que seran molt difícils d'oblidar. Ah! I l'any que ve pense tornar... i espere que vosaltres també ho feu. No us en penedireu.

Estela Marqués i Agut.

L'AJUNTAMENT NO SAP QUE A BENICÀSSIM HI HA JOVES

Pot ser que mai hagueu vist el gran "Casal de la Joventut" del nostre poble, i inclús alguns no sabreu ni a on està, però tampoc us perdreu res de l'altre món, i de pas, no posareu en perill la vostra integritat física i psíquica.

Aquest "Casal", que es troba a la part baixa d'una casa llogada al carrer Bayer, no tindrà més de noranta metres construïts, el que diu molt poc en favor d'un poble modern i solidari que volta els deu mil habitants i que es constitueix com a model a imitar per la resta de municipis i ciutats.

Aquests metres, per dir-ho d'alguna manera, es reparteixen en quatre estades diferents. Per una part un "despatx", en el que la respiració es fa dificultosa quan en ell coincideixen més de dos persones, amb un mobiliari que ni els picapedra utilitzaven quan apareixien a la televisió i que segurament no s'ha desfet ni oxidat totalment perquè la humitat, de moment no ha arribat a aquest lloc.

Un dels altres habitacles, està conformat per dos miniconfessionaris fets a escala 1/2 que els habituals d'aquest indret anomenen "wàters" i els quals, segurament, mai hauran estat visitats per un inspector de sanitat.

El tercer, és el recinte principal, que no és més gran que el despatx de l'alcalde i on la ventilació i luminositat natural llueixen per la seua inexistència, ja que de les des finestres que hi ha en tot el "Casal", cap d'elles comunica aquest habitacle amb l'exterior. L'únic que distingeix açò d'una cel·la d'empresonament, és la presència d'una televisió i un video, que degut al seu bon estat, se'ls pot traure el mateix profit que a la primera tallada del pan Bimbo (que ningú se la menja). A més d'una taula rectangular, condicionada per jugar al ping-pong amb quatre caixes de

cartó, i l'existència d'una quantitat "exagerada" de publicacions i llibres destinats a la joventut, així com una gran varietat de diaris endarrerits i jocs en un estat de conservació prou acceptable per a les dècades que duen en circulació.

L'última estada, era utilitzada per l'altruista "RÀDIO JOVE BENICÀSSIM". Aquesta, a hores d'ara, es pot considerar pràcticament desapareguda en detriment d'una emissora privada que, amparada en el secret i el silenci, té pràcticament a la butxaca l'única freqüència d'emissió que el consistori pot concedir. I açò, gràcies a la col·laboració d'alguns regidors, que perquè fumen puro dins d'institucions públiques locals, es creuen que tenen dret a manejar, per no sé quin tipus d'interés, allà on no els faculta el seu càrrec. Casualment, aquests són els que estan acostumats a desenvolupar el seu "quefer", amb unes partides pressupostàries infinitament superiors a d'altres, com la de cultura, on a més s'inclou la discriminada, maltractada, violada i menyspreada secció de joventut. Només hi ha que donar un cop d'ull als pressupostos del nostre poble per a l'any 97, per vore aquest vexatori i irracional tracte. Mentre aquests sobrepassen els 2.300 milions, el que suposa respecte de l'any anterior un increment del 55 %, la ja de per si insignificant partida destinada a la regidoria de cultura, només es veu augmentada en un malenconiós 3 %. Açò, aplicat a la microquantitat econòmica destinada a la joventut, suposa un increment de 30.000 fastigoses pessetes, a repartir proporcionalment entre el "Casal" (amb uns recursos de 700.000 ptes./any) i l'associació juvenil "QUELCOM" (300.000 ptes./any). És a dir, que dels 2.300 milions pressupostats pel 97, l'excel·lentíssim ajuntament de BENICÀSSIM, destinarà d'una manera caritativa, benèvola, merescuda i generosa, l'astronòmica quantitat d' 1.030.000 pessetones, pels seus joves, els quals fan del seminfotisme una forma de viure.

La causa d'aquest "gran" interès pels que estan cridats el dia de demà a conduir el nostre poble cap a un futur millor, i que traduït a unitats monetàries suposa el 0,043 % del pressupost total, pot ser ens la puguen explicar, a tots els benicassuts, els membres de les anteriors i actual corporació municipal. De moment l'única que se'ns passa pel cap, és el fet de que la majoria de joves, bé perquè no tenen edat o perquè "passen" del tema, no voten. Cosa que no passa amb la gent gran, és a dir, els jubilats, els quals gaudeixen d'unes merescudes instal·lacions, al temps que insuficients, encara que infinitament menys penoses i vergonyoses que les dels joves. Però com molt bé deia un macroassalariat ocasional de tots nosaltres, "en BENICÀSSIM, hay mejores sitios donde invertir ese dinero".

Juan Carlos Ocaña

LA MILLOR BANDA DE MÚSICA DEL 96

1996 serà recordat per molt de temps pels components de la Unió Musical "Sta Cecília" de BENICÀSSIM, aquesta ha demostrat durant el passat any que és una de les bandes més importants dins l'esfera musical del País Valencià.

La temporada començava cap a principis del mes de Maig al poble de Borriana, on la Unió Musical es presentava per primera vegada en una Secció 1^a d'un certamen provincial, la veritat és que no va defraudar i va cuallar una molt bona actuació que es va veure reflexada després amb la decisió del jurat el qual va atorgar a la Banda el Primer premi amb 202 punts sobre un màxim de 240.

Així que amb la moral prou alta la "Nostra" banda afrontava la segona prova de l'any, aquesta era ni més ni menys que el prestigiós Certamen internacional "Ciutat de València" per a bandes de música. En aquesta ocasió la Unió Musical és presentava dins de la Secció 2^a on només poden prendre part bandes de fins 70 músics, no obstant això les coses no van anar tan bé i la banda va haver d'aconformar-se amb un Segon premi compartit, una decisió del jurat que va ser criticada per quasi tots els seus components i simpatitzants que havien viatjat a València per animar a la seua banda.

Amb la moral tocada a la Unió Musical encara li

quedava el dret a participar al Certamen Regional de Bandes de "La Comunitat Valenciana", dret que havia aconseguit al guanyar al Certamen Provincial. La banda no va defraudar aquesta vegada i es va traure l'espina que tenia clavada del Certamen Internacional de València davant la Banda de Sant Vicent del Raspeig, d'Alacant. Aquest Primer premi aconseguit, és el màxim guardó que ha aconseguit la "Nosta" Banda, superant el també cèlebre Primer premi de la secció 2^a d'aquest mateix concurs el 1987 al Palau de la Música de València. Aquest èxit, ha sigut possible gràcies a la dedicació de tots els components de la Unió Musical, homes i dones de totes les edats que han vist el seu esforç quasi diari ben recompensat.

També vull des d'ací felicitar a la banda de Soneja que també aconseguí el Primer premi d'aquest mateix certamen dins de la secció 3^a, cuallant un bon any. Aquests èxits demostren que a Castelló hi han bandes de qualitat i servisca aquest any 1996 com a exemple per acallar veus provinents generalment de l'horta que qüestionen que a Castelló hi hagen bandes de qualitat.

Eduard Soliva

LA GENT DE LES VILLES, ÉS DE BENICÀSSIM?

BÈNICASSIM va aconseguir superar en el darrer cens electoral la xifra dels 10.000 habitants. Aquestes dades converteixen la nostra població, sociològicament parlant, en una població urbana; BENICÀSSIM ja no és tan menut com pensem, o com algunes persones volen que siga.

El problema, o millor dit, un dels problemes que té la nostra localitat és que està dividida en dues parts molt diferenciades: el poble i les villes. Una divisió que es veu reforçada físicament per la via del ferrocarril i la carretera nacional o l'autopista.

Pot ser que aquesta infraestructura faça una mica de distanciador entre totes dues zones i provoqe, conscientment o inconscientment, un cert rebuig a la gent de les villes per part dels que vivim al poble. Però el que no deixa de ser cert és que molta gent de les villes tampoc fa res per integrar-se i/o identificar-se amb la localitat on viu. És veritat també que a les villes viu molta gent i que, per tant, hi ha pensaments molt dispers respecte de si les villes haurien de ser o no independents del poble. I és a causa d'aquesta disparitat d'idees que podríem estructurar la gent que viu a les villes en diferents grups o ideologies.

Hi ha un grup que es considera totalment de BENICÀSSIM, bé perquè abans vivien al poble, bé perquè els seus avantpassats eren d'ací o bé perquè, malgrat ser de fora i viure a les villes, no han tingut cap tipus de problema a sentir-se pertanyents a aquesta població. Entre aquest grup i la gent del poble les relacions són de total i plena convivència, i no hi ha cap tipus de conflicte respecte si les villes formen part de BENICÀSSIM o són un indret independent psicològicament però sotmès políticament.

Un segon grup està conformat per aquella gent que es considera "de las Villas de Benicàssim" i que deixa d'una manera ben clara i molt intencionada la diferenciació villes-poble. Jo no sé si el que aquestes persones pretenen és que se'ls atorgue un prestigi major que als que viuen al poble. El que si sé però, és que després moltes d'aquestes persones no tenen cap problema per canviar-se la jaqueta i considerar el poble i les villes com una unitat si es presenta l'ocasió. És a dir, que en un principi deixen molt clar que viuen en un xalet i no en una casa normal i corrent ni en un pis, però que a l'hora de pagar la contribució i demanar beques i ajuts de l'Ajuntament

s'obliden completan del luxe i l'ostentositat dels que abans presumien.

Encara que parega impossible podem trobar un grup que es presenta més "elitista" que l'anterior. És aquell que afirma ser "de Castellón, aunque por las noches vengo a dormir aquí". El pitjor d'aquesta gent però, no és que es consideren de Castelló tot i estar pagant la contribució a BENICÀSSIM. Ni tan sols és el pitjor que en sa vida hagen pujat al poble a comprar perquè sempre van als grans hipermercats de "la capital". El més denigrant d'aquesta gent és que intenten que BENICÀSSIM siga una barriada de Castelló (i que el Desert de les Palmes i la Platja del "Torreón" també formen part del seu terme). És a dir, que BENICÀSSIM és convertisca en una ciutat dormitori on alguns "castelloneros" venen a descansar mentre els seus fills (sobretot a l'estiu) se'n van al poble a emborratxar-se, a fumar-se quatre porrets i després a trencar un farolet del bar a cremar un contenidor de fem o a destrossar papereres.

Amb això no vull dir que tota la gent que ve de Castelló es comporte d'igual manera. El que si vull deixar ben clar és que BENICÀSSIM no viu gràcies a Castelló ni gràcies tampoc a la gent que viu ací pero que no ho reconeix.

BENICÀSSIM va començar a formar-se pràcticament enfront de la Torre Sant Vicent, el que trenca qualsevol hipòtesi sobre si les villes i el poble no formen una mateixa unitat. Des de la ratlla fins a Santa Maria del Mar és terme de BENICÀSSIM. El que passa és que la majoria de la gent de les villes sempre ha viscut desconnectada del poble. És normal que sentim dir a la gent vella, o no tan vella, allò de que "eixe és de les villes però no és d'ací". Però tampoc em podrà qüestionar ningú que si una persona viu a les villes i afirma que és de BENICÀSSIM se li negarà que viu en aquesta localitat. Qualsevol persona pot afirmar i, fins i tot, enorgullir-se al dir que viu a les villes. Però el que mai pot demanar és que aquestes siguen considerades com un element independent del poble amb uns drets i consideracions majors que aquest. Les villes són del poble, el poble és de les villes, i tots dos són de BENICÀSSIM.

Rafa Julve

EL MOTOR DE LES FESTES

Ja fa alguns anys, totes les Penyes de Benicàssim vam decidir agrupar-nos i, així va ser com va nàixer l'Associació de Penyes de Festes de Benicàssim. Aquesta associació es va crear perquè les penyes estiguerem unides i poguerem passar unes bones festes; a més a més es va intentar que aquesta associació poguera col·laborar en l'elaboració del programa de festes.

Durant un temps aquesta cooperació es va dur a terme; nosaltres col·laboràvem amb la Comissió i aquesta en canvi d'açò ens donava unes contraprestacions. Tot i això, del que veritablement estàvem més orgullosos era de veure com l'associació, representada per cada membre de cadascuna de les penyes, era partícip de l'el·laboració del programa.

Després se'ns va demanar que totes les associacions de la població confeccionàrem els estatuts del que seria la futura Junta Gestora, que s'encarregaria de gestionar els actes de les festes. Aquests estatuts els hi vam elaborar entre les associacions que van voler participar i com era una activitat molt relacionada amb els objectius de la nostra associació, les penyes vam acordar a formar part d'aquest grup de redacció dels estatuts, junt amb altres associacions com és la Mitja Lluna.

Durant algunes nits, a causa del poc temps que ens hi van concedir, els vam redactar, assessorant-nos pels estatuts d'altres Junes que sorgien a la província, com és el cas de la de Castelló o la de Vila-real. Una vegada redactats, la Corporació que estava al comandament va fer cas omís d'aquests estatuts perquè no els interessava.

L'any següent canviaren la Comissió i tot el treball avançat durant uns anys, de colp i volta el vam perdre i aquella Comissió no va comptar en cap moment amb l'associació.

Fa dos anys, la Comissió va canviar de mans; malgrat açò, aquesta va continuar amb la "política" heretada de l'anterior, pot ser no foren ells els culpables, però durant un temps ens vam sentir apartats.

D'altra banda, la poca participació de les penyes ha portat a la pèrdua de força d'aquesta entitat. L'anomenada associació estava formada per trenta penyes en el moment de màxim esplendor, les quals agrupaven a unes 600 o 700 persones. Avui dia, només hi han confirmat la seva continuïtat vuit penyes, i tot això cal dir que ve motivat per diverses raons.

Per les explicacions adés donades, en l'última reunió (on només vam poder reunir set penyes) decidírem reactivar aquesta associació i la primera mesura que vam prendre sigué canviar els membres de la Junta Directiva de l'associació restant conformada de la següent manera:

PRESIDENT:	En Lothar Verhoeven
VICE-PRESIDENT:	En Rigoberto Martí Tena
SECRETARI:	En Manolo Marqués Agut
TRESORERA:	Na Irene Ferrando Aristayeta
VOCALS:	En Manuel Casañ Martín En Juan Carlos Ocaña Ballesteros En Antonio Ribes Bellés Na Cruz Maria Traver Esquerré En (a designar per Penya El Rall)
ASSESSOR:	En Francisco Socarrades Martí

Des d'aquestes línies voldria convidar a totes les penyes a associar-se i col·laborar en les festes, per poder reactivar aquesta associació.

També m'agradaria invitar a les penyes de nova formació que s'inscriguen a l'associació, perquè d'aquesta manera puguem gaudir tots d'unes millors festes.

P.D. Per a qualsevol informació podeu posar-vos en contacte amb qualsevol membre de la Junta Directiva o podeu adreçar-vos a la Papereria "Casa del Sucre".

Manolo Marqués

ESTRANJEROS EN NUESTRA PROPIA CASA

No era nuestra intención contestar a Corrientes de Opinión tan malévolas, como las publicadas, escudándose como casi siempre en el anonimato, en la revista CAMÍ NOU.

Un tal Strug, seudónimo de alguien que ha escrito al dictado, de otros intereses por todos conocidos, ha vertido toda la rabia, rencor y racismo que albergaba en su interior, desde Dios sabe cuando. No ha podido elegir mejor nombre, que el parecido al del famoso personaje de Charles Dickens, aquel ávaro que quería para sí todo el dinero, en los famosos cuentos de navidad y que le hicieron ver su pasado, presente y futuro, nada airoso por cierto en ninguno de los tres pasajes de su vida.

Si contestamos es porque nos preocupan esas personas a las que va dirigido el mensaje o quizás nos equivoquemos y en lugar de dirigirse a los jóvenes, va dirigido a otros colectivos, amparándose en la publicación Juvenil. Aun así daremos nuestra opinión sobre este tema que tanto preocupa al Sr. Strug.

Vd. Sr. Strug, debe ir mal de Geografía Local, continua creyendo que BENICÀSSIM se circunscribe, como hacia 10 o más años a la Calle Santo Tomás y cuatro calles más adyacentes y por tanto Benicassuts solo los que vivían en ellas, los de la Vía hacia abajo o hacia arriba eran "moros". Pues mire Vd. a BENICÀSSIM pertenece el Cuadro de Santiago, Montornes, La Parreta, Monte Molino y la Zona del Voramar a la Curva, además por supuesto del Casco Viejo.

Podemos comprender que a la gente mayor le

cueste un poco enterder ésto, pero a Vd. que presumimos por su escrito que es una persona joven, no ha evolucionado con el tiempo y eso, sí es preocupante.

En Consistorio Municipal no recauda solo contribuciones a las personas del Pueblo, sino a todo el Municipio y podemos asegurarle que son mucho más cuantiosas tanto en número como en pesetas, las de la Periferia que las recaudadas en el Centro de la Ciudad. Puede estar

Vd. tranquilo, que las subvenciones del Ayuntamiento las disfrutan las personas de BENICÀSSIM, ó ¿es que creía que todas las Urbanizaciones y zonas que no están en el Pueblo solo tenían como obligación pagar para que las subvenciones fuesen para los que Vd. equivocadamente en su escrito, llama Benicassuts?

Gracias a la libertad de expresión, hoy se puede como Vd. ha hecho, dar su opinión sobre un determinado tema, el poder de la pluma tiene hoy una importancia capital, por eso el que se decide a escribir, lo primero que tiene que hacer, es estar bien informado y así evitaría tropezones como los que Vd. da en su escrito.

¿Sabía Vd. que de las 18 fichas que menciona del primer equipo, 12 son jugadores que provienen del fútbol base ó pertenecen a éste Municipio, bien por vivir ó poseer viviendas en él ? Como vera son más de 5 por ello, presumo que de Matemáticas al igual que antes en Geografía, tampoco anda muy bien.

¿Sabía Vd., que de los 170 chavales que forman la estructura del Fútbol Base del C.D. Benicasim el 80% ó están empadronados y por tanto viven todo el año, ó viven todo el año sin estar empadronados o solamente poseen una vivienda en el Municipio y por tanto contribuyen de igual manera a engrosar las arcas del Ayuntamiento?

Lo que ocurre es que BENICÀSSIM ha evolucionado, ya no es el pueblecito de 3.500 habitantes; ha pasado como Vd. dice a 15.000 empadronados, pero omite los 4.000 que viven sin estar empadro-

nados y los 25.000 que tienen propiedades en el Pueblo, pagan sus impuestos y tienen propiedades en el Pueblo, pagan sus impuestos y tienen por tanto derecho como cualquier otro a disfrutar de las actividades, fueran cuales fueren del Municipio.

Ud., es el que no ha evolucionado y tilda de robar puestos en el equipo a niños que tienen el mismo derecho que cualquier otro y cuyo único pecado es no residir en el Centro del Pueblo.

Sin embargo, ensalza la labor de otro Colectivo de la Localidad que hace exactamente lo mismo que el Benicasim, pues, posee jugadores y entrenadores que no son del Pueblo, en toda la extensión de la palabra. ¿Porqué será?

Finalmente sobre el tema de las fusiones, tampoco se ajusta a la realidad de los hechos. Fué cierta la fusión con el C.D.Teka, el Sr. Adell, por aquel entonces Coordinador del Fútbol Base, consideró oportuno crear una estructura similar a la del C.D. Castellón que él tan bien conocía, para ello se necesitaba por razón de edades dos equipos por categoría y pensaron en esta posibilidad.

El Tema del Roda es distinto, este Club sigue lleno de vida y con una estructura similar ó quizá superior a la nuestra. Lo que ocurrió es que la gente del fútbol se cansa, sobre todo por las críticas que reciben, cuando su trabajo es totalmente altruista como es el caso del C.D. Benicasim, y deciden abandonar, esto ocurrió hace dos años y se consiguió la ayuda de dos personas conocedoras del Fútbol Base que hasta entonces habían militado en

el C.D. Roda y una serie de jugadores contentos con estas personas les siguieron, no existió como Vd., afirma tal fusión.

Con todo queremos hacer incapié en los porcentajes que hemos detallado en los párrafos anteriores, sobre niños que son, viven ó residen temporalmente en BENICÀSSIM.

Hoy en día el C.D. Castellón y sus equipos de Fútbol Base cuenta con jugadores que han salido de la Escuela del C.D. Benicasim, también los hay en el Amateur y los ha habido en el primer equipo de la Capital.

En el Juvenil del Villarreal y en Liga Nacional, están jugando tres jóvenes de BENICÀSSIM, dos de ellos han salido de nuestra Escuela, con los argumentos que Vd., abandera Sr. Strug, tanto en Castellón como en Villarreal, estos jóvenes no hubiesen tenido cabida, su proyección se hubiese visto truncada y quien sabe si algún día, gracias a que son menos racistas que Vd. podamos verlos en equipos de categoría Nacional para orgullo de nuestro Pueblo.

Finalmente le invitamos a que el próximo 30 de Junio de 1997, presente una candidatura y coja las riendas del C.D. Benicasim, nosotros nos retiraremos y la dejaremos el Club con saldo positivo, muy distinto por cierto de como nos lo encontramos, ahora eso sí, permitanos un consejo, cambie Vd., de Chip ó de lo contrario no le auguramos mucha continuidad en el cargo.

C.D. BENICASIM

EL RACÓ DEL MOTOR

Els afeccionats al motor estem d'enhorabona

Sí, així ho sentiü, Benicàssim serà una vegada més testimoni d'una prova del Campionat Estatal d'Enduro.

Podrem tornar a veure les grans figures de l'enduro com ara: els germans Puigdemont, Miki Arpa, Pep "Fire" Rovira; Isidre Esteve, així com també els "dakarians" Jordi Arcarons, Joan Roma, Oscar "Gallito" Gallardo, "el tigre de Navàs" Agustí Vall etc...

D'altra banda també gaudirem de la presència d'alguna estrella estrangera com Pitteri Silvan, Campió del món a la seva categoria, i aquest any enquadrat en la marca campiona del Món a l'any 1996, Gas Gas.

Per totes aquestes raons, des d'aquest article us comvidem a que participeu tant com a públic o com a entitats col.laboradores perquè durant molts anys puguem seguir gaudint d'aquest grandiós espectacle com és l'ENDURO.

Manolo Marqués.

RACÓ PER A LA POESIA

A NUESTRA ORQUESTA NACIONAL

I

En tan contentos y orgullosos que nos encontramos
con este ilustrado arte musical
y qué poco reparte sabiduría
nuestra Orquesta nacional.

II

Lo que hace esta distinguida Orquesta
no es de ser estatal
ya que en Madrid hace los conciertos
como si fuera municipal.

III

Pues la nómina de estos profesores
entre toda España se tiene que pagar
y tienen derecho las provincias
de algún concierto poder escuchar.

IV

De seguir con esta desatención
no creo que puedan estar en lo cierto
porque si somos buenos para pagar
nos deben de dar algún concierto.

V

Por ser la primera capital de España
admiro y respeto a todo Madrid
pero ya que tanto se vive de provincias
dichos conciertos tenía que repartir.

Antonio Alapont Blanch (El Surio)

POBRE AGRICULTURA

I

Dice la historia que nuestro campo tiene
hortalizas, frutas y naranjales
limoneros, claveles y Don Pedros
y espigas de oro en los arrozales.

II

Pues he conocido a muchos ministros de agricultura
y ninguno de ellos ha merecido la pena
el que un agricultor se desplazara a Madrid
para darle la enhorabuena

III

Al agricultor le pasa igual
como al que se casa con una mujer de abrigo
que cuando mejor cosecha tiene
más se aprovecha el amigo.

IV

Después de que en esta profesión
muchos días llegas a perder el físico
aún tienes que soportar
heladas, riadas y pedrisco.

V

Nuestra sufrida clase media
Algún día tendrá que aprender
a no sembrar nada en la tierra
sin saber como tiene que vender.

VI

Que trabajar en la tierra es muy sano
es lo que me decía mi pobre abuelo
pero te pones enfermo en el campo
y te curas en el campo.

VII

CATARROJA tiene ocho calles dedicadas
a nuestra alegre Andalucía
pero a pesar de comer todos del campo
ni tan sólo una para la agricultura.

VIII

Pues admiro y respeto a todas las profesiones
aunque sin algunas igual podríamos pasar
en tan corto que sería el plazo
si el campo se quedará sin sembrar.

Antonio Alapont Blanch (El Surio)

ABUELITO, ABUELITO

¡Abuelito, abuelito!
el Pato Donald se ha ido,
esperate hijo mío,
sólo es un informativo

Mira, mira abuelito
¿y por qué llora ese niño?
¿Estaba jugando en la calle
y al tropezar se ha caído?

No, pequeño; no, mi niño
es que una bomba ha explotado,
muy cerquita de su casa
y sin hogar se ha quedado.

¿Y esa mujer que corre?
¿Está buscando un collar?
porque mira mucho al suelo
y no deja de gritar.

Esa mujer que corre,
busca algo más que un collar,
busca a sus seres queridos
por si vivos aún están.

¡Ese hombre tiene un arma
y la va a disparar,
contra ese pobre anciano indefenso,
que no puede caminar.

No mires, no mires ciquillo,
que te puedes asustar,
de ver tanta pena en el mundo,
tanto llanto y tanto mal.

¿Y que comen esos niños
cuando van a merendar?
¿Comen pan con chocolate
pasteles, natillas o flan?

Ellos no tienen merienda
suerte si pueden cenar,
un trocito de patata
con agua y un poquito de pan.

¿Por qué luchan abuelito?
¿Por qué no se pueden amar?
Así todos tendrían,
al menos un poco de paz.

Eso es lo peor de todo.
el motivo de luchar,
luchan para que el rico,
todavía gane más.

Pero no pienses en eso,
ellos muy lejos están,
mira otra vez los dibujos
y acaba de merendar

Ya no quiero, abuelito,
ya no quiero merendar
lo pondrá en un paquetito
y se lo voy a mandar

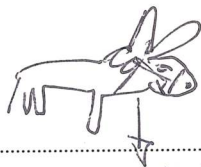
Arantxa Rius.

ART JOVE '96

L'artista castellonense
afincada a Benicàssim,
Joaquina Moragrega ha
aconseguit un dels pre-
mis "Art Jove" que orga-
nitza l'Institut Valencià
de la Joventut. Des d'ací,
li donem la nostra més
sincera enhorabona.

El ocio del ama de casa.
Oleo sobre tela (73x54 cm.)

EL CAMBIANT MÓN DEL TREBALL

Per tots és coneguda la problemàtica que patim els joves a l'hora d'accedir al món del treball.

Aquest mateix tema i molts altres que circulen al seu voltant són objecte d'estudi i debat a la Universitat. Dies enrera a la Jaume I, i amb motiu de la celebració d'unes jornades sobre el treball, el professor José María Peiró Silla, Catedràtic en psicologia del treball per la Universitat de València, va tractar dos punts, que semblen fonamentals. Per una banda la formació, i per l'altra l'accés dels joves al món del treball.

La formació, vista com aquella que imparteixen les empreses als seus empleats, està cada vegada més en perill. I això perquè la majoria de les contractacions, són temporals i aleshores no interessa fer massa despeses en personal que tard o d'hora se n'anirà o el faran fora. En altres paraules, la tendència general és que només es dona formació als fixos. La formació, aleshores, a de ser un tema personal de cadascú, s'han de conèixer les necessitats futures, què és el que canvia, etc.. Cadascú s'ha de planificar, perquè evidentment l'empresa no ho farà i sembla que tampoc el Govern, que només entén per reforma laboral l'abaratament del comiat i l'eliminació de la diversitat contractual.

Pel que fa a l'accés al món del treball, alguns trets ja els coneixem de bon tros. El jove s'incorpora al món del treball més qualificat que abans i més major. Sol fer-ho com desocupat i ha d'acceptar treballs en precari (no dolents per si mateix, però per baix de les seues capacitats). A la problemàtica estructural i conjuntural que patim, s'afegeixen qüestions de cultura. No és estrany que una mare li diga al fill "menysprea eixe treball i dedicat a estudiar" res de més dolent, tota experiència és bona. O el mateix fill que ni es planteja la possibilitat de treballar, perquè no ho necessita. Tampoc s'ha de caure en el perill de la hiperseguretat, tots volem un treball estable, de funcionari. Però això ja és història.

Hèctor L. Salvador Vila

MÉS DIVERSIÓ I MENYS INVERSIÓ

Comunicat a les veïnes de BENICÀSSIM, d'edats compreses entre 18 i 19 anys. ¿Voleu ser dames a les festes patronals? ¿O fins i tot anar més lluny i voler ser regina de festes? Els requisits són mínims.

- No portar dos dies el mateix traje i si és possible ficar-se dos o tres de nous al llarg d'un mateix dia.

- Tindre trajes d'estiu a les festes de Sant Tomàs i d'hivern per Sant Antoni.

- Els trajes han de tindre un preu prou elevat per tal de no desentonar de la resta de les dames i deixar al poble en bon lloc a les presentacions i festejos per tota la província.

Possiblement aquest "comunicat" vos pot pareixer ridícul i fins i tot estúpid, però pot ser que aquest "comunicat" no siga necessari perquè el seu contingut es dona per sabut. És vergonyós parlar de crisi quan només pel fet de mantindre les aparences fa a aquestes persones gastar i gastar unes impresionants quantitats de diners.

Les festes acaben per semblar-se a una passarel·la on cadascú mostra el seu potencial econòmic bé siga als bous, a la coqueta o per unes bones fotos per al programa de festes o com a record d'aquells diners gastats únicament per vestir-se durant dues setmanes a l'any.

¿Però com es pot solucionar si l'any vinent les respectives dames i regina voldran superar a les d'enguany?

P.D.: Més diversió i menys inversió.

Pedro Jiménez Torres.

EL MERCAT NADALENC VA A MÉS

El passat 22 de desembre, davant de l'església del poble es montà un espectacular mercat nadalenc. Després de més d'un mes de cavilacions i treball, el grup de Post-confirmació de la parròquia aconseguia instal·lar front a l'església un meravellós i productiu mercadet nadalenc.

En el reduït espai que disposaven hi havia pràcticament de tot. Hi havien dues tòmbols, una de plantes, en la que en cent duros tenies premi segur (més o menys gran, però planta assegurada) i una altra per als xiquets i xiquetes, rebien un regalet després de participar en els distints jocs que hi havia preparats (tirs de dards, pesca de suros, llançament d'anelles...etc). La gent que passava per allí va demostrar una gran solidaritat al participar en l'exitós mercat. També es va fer la rifa d'una deliciosa botella gegant de vi moscatell, un saborós pernil i com a premi gros una gradiosa cistella repleta de distints menjars. A més a més no faltaren la paradeta de castanyes torrades, coques casolanes i mongetes per a matar el cuc; també es venien samarretes amb el logotipus de l'ocasió, centres nadalencs i figuretes de betlem pintades amb gran destresa. Però la gran atracció foren dos convidats, un patge dels Reis Mags pel matí i Papa Noèl per la vesprada amb els que xiquets i xiquetes es pogueren retratar al so de les nades.

En conclusió, fou tot un èxit, gràcies a tots el donatius dels establiments i particulars (per a la tòmbola, coques ...etc) i a la gran participació de la gent que passejava per allí. Tot aquest treball i solidaritat donaren el seu fruit, més de 750.000 pessetes netes que seran destinades íntegrament a la missió de Oury en Safané.

Per tot açò cal reconèixer les hores i el treball altruista i desinteressat del grup de Post-confirmació a l'aconseguir l'èxit del VI Mercat Nadalenc.

X.Rovira, membre grup Post-confirmació.

WHANA

La guerra havia començat feia dos dies. Va ser aleshores quan el govern del país va emetre un comunicat on convidava tots els estrangers que hi havia a la zona a tornar als seus països. La situació anava camí d'empitjorar en poc de temps i el govern no es feia responsable de cap desperfecte un cop emès el comunicat. Per aquesta raó la família Harris va haver de fer les maletes cinc dies abans del previst. El viatge de solidaritat amb el tercer món havia acabat força més prompte del que pensaven. Almenys ho havien intentat.

La filla menuda dels Harris però, no estava gens contenta de marxar del país sense fer una bona acció. Per això, va començar a pensar en alguna acció solidària fins que se li va ocórrer una gran idea. Va decidir que el noieta que hi havia tots els dies a la sortida de l'hotel venent barrets de palla se'n tornaria a casa amb ella.

En un principi, els senyor i la senyora Harris no van veure amb bons ulls la idea. Acollir un xiquet del tercer món sobrepassava els límits del que ells entenien per solidaritat. Això ja no era ser solidaris. Això era ser sants. I ells no tenien ganes de ser sants. No volien més preocupacions. Però com que la Linda va insistir tant, finalment van accedir a adoptar el noieta. Al cap i a la fi, els seus veïns, els Fonteneau i els Romani n'havien adoptat també un i des de llavors havien gaudit d'un prestigi major al veïnat.

Un cop aprovada la idea, els Harris es van posar a "mourre cables" per poder endur-se el xiquet a casa. Uns coneguts de l'ambaixada els van aconseguir els papers necessaris i els pares del noieta no van posar cap impediment a l'acollida. La família Harris comptava des d'aleshores i durant dos anys, amb un nou membre.

Els somnis de Whana s'havien fet realitat. Per fi podria viure allà on la gent només es preocupava de passar-ho bé. No coneixia res de la cultura que seria la seva durant vint-i-quatre mesos. Però tampoc tenia por. No volia perdre l'oportunitat de viure al paradís només per tenir por d'una cosa que no coneixia.

L'àvia li havia contat que els Kalesi (així era com la tribu anomenava als països desenvolupats) s'aprofitaven d'ells, els agafaven les primeres matèries i els venien com a esclaus.

Però Whana no feia cas. Pensava que la seva àvia tenia enveja de no poder viure com una Kalesi.

Tot just van arribar a casa, els Harris van instal·lar Whana a l'habitació de les joguines i li van comprar un llit.

Les primeres nits ho va passar força malament per dormir en un somier. Sempre ho havia fet al terra però si volia continuar vivint amb els kalesi hauria d'acostumar-s'hi.

En poques setmanes Whana es va integrar de tal manera al modus vivendi dels Harris que aquests van decidir matricular-lo a l'escola de la Linda, que no va rebre la notícia amb gaire satisfacció. Tan sols li agradava estar amb Whana quan ningú els podia veure. Si les seves amigues la veiessin jugant amb ell, segur que se'n riuriu d'ella.

Malgrat la desaprovació de la Linda, Whana va anar a l'escola. Era un nen força intel·ligent i tenia una ment molt desperta per a la seva edat. Va aprendre a llegir i escriure fàcilment i quan ja dominava la llengua es va dedicar a estudiar la cultura kalesi amb més profunditat.

Aquest fet va canviar força el pensament de Whana sobre aquella cultura que tant l'havia impressionat i per la qual va deixar la seva família. Va descobrir conceptes com subdesenvolupat i subdesenvolupant. Va estudiar l'esclavisme i va veure com els kalesi anteposaven els diners a la pau i a la veritat. L'àvia tenia raó.

Els coneixements que Whana va adquirir a l'escola i als llibres que va consultar més tard van fer que la seva estada a casa dels Harris fóra molt difícil durant els últims quatre mesos. Ja no dormia al llit i havia decidit tornar a menjar amb les mans malgrat la desaprovació i l'empipament de la senyora Harris. Havia passat de no voler marxar mai a anar comptant els dies que li quedaven per tornar a casa.

Quan va arribar el dia de la tornada, Whana va agrair als Harris l'oportunitat que li havien donat de conèixer la seva cultura. Però al mateix temps va prometre que faria el que estiguera a les seves mans per evitar l'espoliació a la qual era sotmesa la seva cultura per part dels kalesi. Sabia que la cosa seria força difícil. Per aconseguir la llibertat calia educar la gent, però els kalesi feien tot el possible per mantenir l'analfabetisme en uns nivells alts. Així, els familiars de Whana no s'adonaven del mal que els països subdesenvolupats els estaven fent...

Rafa Julve

CUINA

L'ENGRAVAT

-Per a 4 persones-

INGREDIENTS:

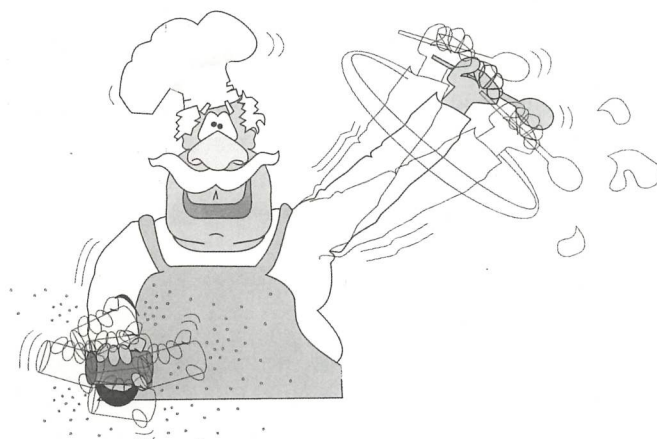
- 125gr. d'avadejo.
- 2 tomates madures.
- 12 alls tendres.
- 200gr. de "collejas"
- 1dl. d'oli.
- 150gr. de fesols negres
- 400gr. d'arròs.
- 1l. d'aigua.
- 1cullerada de pebre roig.

PREPARACIÓ:

- Coure en un litre d'aigua
- Trocejar l'avadejo.
- Calfar l'oli i addicionar l'avadejo, els alls tendres i les "collejas" tallades.
- Incorporar la tomata pelada i picada, sofregint.
- Afehir l'arròs i el pebre roig al sofregit.
- Addicionar els fesols cuits en el seu propi brou de cocció.
- Comprovar el punt d'adobament.
- Cuinar a foc viu durant 10 minuts.
- Disminuir el foc i coure fins el punt de l'arròs.

Nota:

Els alls tendres es poden substituir per 5 o 6 dents d'all.

"L'ASPARDENYA"

-Per a 4 persones-

INGREDIENTS:

- 1/2 Kg. d'ànec.
- 1/2 Kg. d'anguiles.
- 300gr. de fesols blancs.
- 1dl. d'oli.
- 2 dents d'all.
- 10 bries de safrà en bri.
- 6 grans de pebre negre.
- 1 clau
- 1 rameta de julivert.
- 1 culleradeta de pebre roig.

PREPARACIÓ:

- Coure lentament els fesols (posats a remulla el dia anterior).
- Trocejar l'ànec, adobant-lo i dorant-lo en una caçola de fang amb l'oli.
- Cobrir l'ànec amb aigua i un poc de brou de la cocció dels fesols.
- Cuinar l'ànec fins que estiga tendre.
- Netejar les anguiles, llevant-los el cap i les tripes, rentar i trocejar.
- Addicionar a l'ànec els fesols cuits i escorreguts i les anguiles.
- Picar els alls, julivert, safrà tostat, pebre roig, pebre negre, clau i una punta de sal.
- Abocar la picada a la caçola i cuinar durant 5 minuts.
- Rectificar el punt d'adobament i servir.

Francisco Fuster Rius

PROGRAMACION CULTURAL FEBRERO '97

CINE: PONETTE (Versión Original)

Dirección y Guión: Jacques Doillon.

Fotografía: Caroline Champetier.

Música: Philippe Sarde.

Actores: V. Thivisol, D. Schiltz, M. Bureau, L. Serre.

Argumento: Ponette, pierde a su madre en un accidente. La pequeña no se hace a la idea de que no volverá a verla. Haciendo oídos sordos a lo que le dicen, Ponette llamará a su madre, le hablará, y la buscará con una tenacidad que nadie pueda romper.

Días 1 y 2 a las 19'30 y 22'30 horas.

CINE: PINOCHO, LA LEYENDA

Dirección: Steve Barron.

Co-producción: E. Simons, S. Hadida y D. Geissler.

Música: Spencer Proffer.

Actores: Martin Landau y Jonathan Taylor Thomas.

Argumento: Hidden Valley (El valle desconocido) es un lugar para la magia. Un día Gepetto encuentra un tronco en su camino y le inspira a esculpir su mejor marioneta, Pinocho. Pero esta marioneta tiene algo especial...

Días 1 y 2 a las 17 horas.

TEATRO: TEATRE DE QUE, presenta:

VIDA Y MIRACLES DE N'AIETA DELS MATALASSOS.

Argument: En aquest espectacle, una narradora ens explica, la història de n'Aieta, una santa mallorquina que mai no serà beatificada: la desgràcia dels seus pares el descobriment dels seus propies encants, el seu començament dins la que seria la seva professió... la seva tràgica (pero ben divertida) vida i la seva mort. Ainet dels matalassos (una puta, si, una puta) l'autèntica patrona i la guia espiritual d'aquesta illa.

Día 7 a las 22'30 horas.

CINE: UN COS AL BOSC

Direcció i Guió: Joaquín Jordá.

Música: Sergi Jordá.

Fotografia: Carles Gusi.

Muntatge: Ivan Aledo.

Actors: Rossy de Palma, Ricard Borrás, Nuria Prims, Pep Molina, Mingo Rafols y Lamin Cham.

Argument: Un grup de caçadors descobreixen a les muntanyes de Girona el cos d'una jove mig nua amb el cap xafat. Una peculiar sergent de la Guàrdia Civil (R. de Palma), fa les investigacions pertinents, conduint-nos a través d'una societat hermètica, pròspera, exemple perfecte de vicis privats y virtuts públiques.

Días 8 y 9 a las 19'30 y 22'30 horas.

TEATRO: PASIONARTE, presenta: TRAINSPOTTING

Autor: Irvine Welsh.

Dirección: Eduardo Fuentes.

Adaptación Teatral: Harry Gibson.

Reperto: Nancho Novo, Roberto Cairo, Antonio Gallego y Alexandra Fierro.

Argumento: Dos personajes de "Trainspotting", ruedan por las vías de la marginación, el desempleo, la escasa educación y las, aún más, escasas oportunidades para salir adelante, para no perder del todo la ilusión que se tiene en algún momento de la vida, las ganas de vivir a pesar de que el trayecto sea espinoso, también está salpicado de paraísos, aunque algunos sean artificiales.

Día 16 a las 19 horas.

CINE: PROFUNDO CARMESI

Dirección: Arturo Ripstein.

Autor y Guión: Paz Alicia Garciadiego.

Fotografía: Guillermo Granillo.

Actores: R. Orozco, D. Giménez, M. Paredes y P. Reyes

Argumento: A mediados de siglo, un chulo español, y una triste mujer que al descubrir los manejos de este se le une mediante chantaje, emprenden una carrera criminal que les lleva por el norte de México a la caza de solteras y viudas.

Día 14, a las 22'30 h.; día 15, a las 19'30 y 22'30 h.; y día 16, a las 22'30 horas.

CINE: LA MIRADA DE ULISES (Versión Original)

Dirección y Guión: Theo Angelopoulos.

Fotografía: Yorgos Arvanitis.

Actores: H. Keitel, M. Morgenstern, E. Josephson.

Argumento: A., un cineasta griego exiliado vuelve a su ciudad natal, para asistir a la proyección de su película más comprometida. Pero A. busca otra cosa: los rollos de la 1ª película de los hnos. Manakis, que en los albores del cine, recorrieron los Balcanes, sin preocuparse de diferencias étnicas, para guardar el testimonio de una región.

Día 21, a las 22'30 h.; y días 22 y 23, a las 19 y 22'30 horas.

CINE: LOS LADRONES

Dirección y Guión: André Téchiné.

Fotografía: Jeanne Lapoirie.

Actores: D. Auteuil, C. Deneuve, L. Côte, B. Magimel

Argumento: Relata las tensas relaciones sentimentales en una familia en la que uno de los hijos es policía mientras el resto lleva a cabo actividades delictivas.

Día 28, a las 23 horas.

ROMERIA A SANTA AGUEDA 1997

DIUMENGE 9 DE FEBRER

09'00 h.: Eixida (davant de l'església), amb la participació de la colla de dolçainers i tabalers de Benicàssim

12'00 h.: Santa Missa oferida per el Pàrroc D. Lluís Gascó.

17'00 h.: Tornada al poble.

ORGANITZA: Associació Cultural Mitja Lluna de Benicàssim

LA NOCHE AQUELLA

Hoy me he dado cuenta del paso del tiempo.
No escuché tu adiós, la noche aquella,
ni noté el beso helado sobre la mejilla.
Tan sólo recuerdo que leía y te creía a mi derecha.

Viví un tiempo sensaciones ya vividas.
No sentí el frío mordirme los huesos,
ni paladeé tu ausencia en la cama.
Tenía en mis oídos el eco de tu risa plata.

Hoy me siento solo y derrotado por tu ausencia,
y me abandono en los brazos del silencio.
Te quiero, y a un tiempo te añoro.

Me siento en la mecedora, cerca de la puerta,
y cojo el mismo libro, el que leía la noche aquella,
y me mezo, esperando que vuelvas.

Miguel Sanchís Valero